

«ВСЬО ЧОТКО!»

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Юрій РОКЕЦЬКИЙ

«ВСЬО ЧОТКО!»

СЕРГІЙ КУЗЬМІНСЬКИЙ
І «БРАТИ ГАДЮКІНИ»

«НАШ ФОРМАТ» · КИЇВ · 2024

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Зміст

<i>Юрій Андрухович</i>		
	Великий Кузя, або Всьо чотче	9
	<i>Від автора</i>	13
	<i>Пролог</i>	17
1	«Народжений у Львові в результаті мезальянсу радянського окупанта й української сироти»	25
2	«Твоя дхарма — через переродження створювати нові світи»	43
3	«Мені наснився сон, що мене чорти за волосся в пекло тягнуть»	67
4	«Тюрма, тюрма, дай мені кличку»	83
5	«Це я вбив шпіона Гадюкіна!»	93
6	«Позашлюбні сини Луки Соломоновича»	109
7	«Вони прилетіли, як дикі Карлсони, щоб зірвати Малюкам дахи»	123
8	«Наша відповідь Кобзону»	135
9	«Всьо чотко!»	149
10	«Кричу: “Ганьба!”»	163
11	«Зі мною була просто істерика. Вони мені дали вижити»	179
12	«It's Only Rock'n'roll»	193
13	«Ми — хлопці з Бандерштадту»	211
14	«Голой жопой по Європе»	223
15	«Вийди, а потім помирай. Помреш — увійдеш в історію!»	237
16	«Нам важливо лише одне: що ти хочеш робити зі своєю проблемою і як ми можемо допомогти»	253

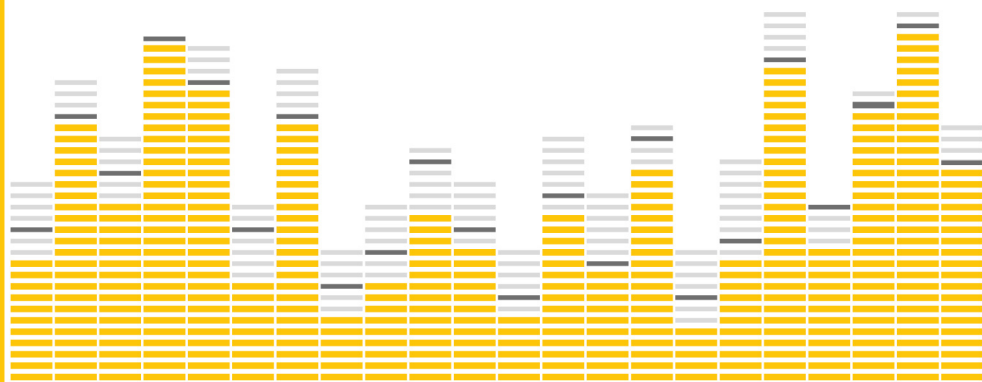
17	«Було не любити»	273
18	«Геша, шміру давай!»	287
19	«Щасливої дороги!»	299
20	«Дух рок-н-ролу я відчув у рейві. По-моєму, це тепер єдине те, що справжнє»	311
21	«У філософії гоа-трансу закладений колективний досвід людства»	327
22	«Весела, і*лива, але дуже ділова тьолка»	339
23	«Вродило»	359
24	«Той Хто Відає»	375
	<i>Епілог</i>	395
	<i>Владислав Кириченко</i> Пам'яті геніального препаратора українського рагулізму	401
	<i>Про автора</i>	404
	<i>Список використаних фотографій</i>	405
	<i>Список використаних джерел</i>	407
	<i>Показчик імен</i>	409
	<i>Показчик гуртів</i>	414

Присвячується поколінню 80-90-х,
яке пережило бентежні часи народження
українського рок-н-ролу

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ПРОЛОГ

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Кузя з батогом. Київ, 2009 рік

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

П

огожого червневого ранку Сергій «Кузя» Кузьмінський прокинувся в невеличкій квартирі на Печерську, бахнув чайку і пішов виносити сміття. Неподалік стояв уже відчинений о цій порі снєк-генделик. «Треба щось заточити», — подумав Кузя і не втримався, щоб не замовити до яєчні з шинкою гальбу холодного пива.

Неспішно допивши пиво, він набрав Лілю — «дівчину з Коломиї», яка, щоправда, давно вже стала киянкою, змінивши дівоче прізвище Павлик на Кувалдіна. І почув у слухавці:

— Приїжджай, тут якраз Міша «Адвокат» снідаєнок мутить.

Годину по тому Кузя в компанії своїх київських френдів уже був накурений — за його ж словами — «в соки говн».

Із Лілею — стрункою красунею з бездонними очима-озерами — він свого часу дуже болісно й довго розставався. Тепер вона не могла натішитися, що Кузя знову оселився в Києві. Цього ранку Ліля підготувала для нього сюрприз:

— А вгадай, хто зараз приїде?

— Ну? Не томи.

— Бергер ненависний! Ховайся під ліжку або в шкаф! — розсміялася Ліля. Слово «шкап» було їхньою фішкою родом із Кузиного дитинства.

— Ні! Чорт, Лілька влаштувала мені пастку!

Але у двері вже дзвонили. Художник Боря Бергер був давнєзним другом Кузі, вони разом торчали, пережили безліч божевільних пригод, саме Бергер познайомив його з Лілею і підтримував у найскладніші періоди життя. Однак у певний момент через одну непевну жінку друзі розсварилися.

Кузя підвівся з дивану і, стоячи посеред кімнати, з-під лоба дивився на Борю. А тоді вони раптом мовчки обійнялися.

— Старий, ти підарас!

— Від підараса чую!

Ліля видихнула: безглуздій і давній суперечці було покладено край. Бергер приніс Кузі несподівані подарунки: батіг отамана війська донського, Біблію та окуляри-хамелеони. Звичайно, жодної практичної користі від батога й хамелеонів не було, але Кузя вертів у руках ці предмети з цікавістю і захватом. Навіть найдріб'язковіші подарунки завжди будили в ньому маленьку дитину.

Невдовзі зателефонував концертний директор Андрій Попов: час було їхати на студію Довженка, звідки «Братів Гадюкіних» мали відвезти на фестиваль «Чайка Open Air». За Кузею примчало таксі, і він здивовано зауважив, що це той самий водій, який віз його сюди. Це був дивний таксист: замість шансону він слухав фанкі.

— Що за станція така песдата? — поцікавився Кузя.

— Та це диск.

— Хуясі, який ти ровний таксист, що таке слухаєш!

— Та я взагалі прусь по саунду західного узбережжя.

Після цих слів Кузя задумався, і в авто запала мовчанка, яку наповнювали сенсом розкішні духові партії американських джазменів.

На студії Довженка їх уже чекали три здоровенні чорні джипи. Навіть у цей місткий транспорт гадюкінський кагал ледь поміщався: окрім концертного директора, гурт налічував одинадцять учасників. Ще не раз покуривши й обговоривши справи насущні, вони таки завантажились і відбули.

Фестиваль «Чайка Open Air», який проводили вже водинадцять у Києві, був гігантським за масштабом дійством, що притягувало десятки тисяч людей потужним лайн-апом із топових рок-виконавців. Участь «Гадів» анонсували ще у грудні 2008 року, вона спричинила великий резонанс серед вітчизняних меломанів. «Їдеш на “Гадів”?» навіть стало на якийсь час мемом у неті як ознака своїх. Відтак на них із нетерпінням очікувала велелюдна юрба фанатів, яких уже добряче нудило від надмірної кількості російських рок-зірок.

Тим часом у гримерці хтось пив коньяк, хтось курив косяк, хтось просто дрімав, словом, панувала розслаблена рок-н-рольна атмосфера, яку порушила тільки «бекстейдж-панікерша» з витріщеними очима, вигнавши колектив на сцену. На сцені (яка несподіванка) з'ясувалося, що вчорашній саундчек звівся нанівець, у моніторах було глухо, що, на думку музикантів, є типовою проблемою звукачів на багатьох фестивалях. Міша Лундін люто кричав у мікрофон: «Йоханий бабай! Задовбали, сцуко, дайте монітори... 2009 рік надворі, а ви, бляха, звук накрутити не можете!». Техніки

«Брати Гадюкіни» на фестивалі
«Чайка Open Air».
Київ, 2009 рік

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

з кислими фейсами заходилися крутити ручки, однак відчутного результату не було, і Мішаня не припиняв лаятися до самої коди.

Утім бенд відіграв бездоганно, екзальтований натовп радісно відгорлав усі улюблені гадюкінські бойовики, і музиканти, хутко зіскочивши зі стейджу, зникли у гримерці. Учасники гурту знали, що в Кузі за давниний рак гортані, проте його впевненість і неймовірна самовіддача під час виступу додала всім близьким віри в те, що він подолає важку недугу. За сценою на них уже полювали хижаки-журналісти і палкі шанувальники, кожен із яких хотів дотягнутися саме до Кузі. Не бажаючи і не маючи сил впадати в їхні обійми, він швидко набрав Попова, і за три хвилини вже йшов оточений кількома кремезними охоронцями в жилетах, схожих на ті, у яких нині стоїть поліція на дорогах. Проте до нього таки прорвалася симпатична журналістка з каналу НТН і запищала у вухо:

— Пане Сергію, а що ви скажете про... (далі нерозбірливо).

— Всьо заїбсь! — ліниво зімружився Кузя.

У гримерці він випив кефіру, дунув косячок і вийшов на ганок, де до нього одразу ж прикипіло двійко неформалів, цілком безневинних.

— Е-е-е-е... це ви Кузя з «Гадів»? — із широченною либою промуркотів юнак років сімнадцяти. Його пасія, із численним пірсингом у вухах, загіготіла.

— Ти начебто ще замалий, щоб пам'ятати, хто то... — усміхнувся у відповідь Сергій.

— Жартуєте. Ви ж легенди, чуваки!

Малий, навіть забувши попросити автограф, далі насипав компліментів, поки Кузю не покликали.

Лілія Кувалдіна
і Сергій
Кузьмінський.
Київ, 2009 рік

Борис Бергер і Сергій Кузьмінський.
Початок 2000-х років

Знову ті самі джипи, студія Довженка, афтепати в когось на хаті, де була доволі різношерста, але весела туса і поляна з алкоголю, гідропону* та різноманітних закусок. Зазвичай балакучий та енергійний Кузя цього разу більше мовчав і якось винувато всміхався, сидячи трохи осторонь із недопитою пляшкою пива, ніби бажаючи увібрати в себе кожну репліку, кожен жарт своїх друзів, кожну згадану ними мить із минулого, зрідка долучаючись до розмови, щоб доповнити ту чи ту історію цікавими деталями. Маючи феноменальну пам'ять, він завжди звертав увагу на кумедні дрібниці.

Щойно гості почали збиратися, Кузя запротестував:

— Як, так швидко? Це ж лише одинадцята, дитячий час! А давайте ще покуримо, та й випити ще можна.

Усі без зайвих пояснень розуміли, чому він не хоче їх відпускати, і не могли відмовити. Вечірка з розмовами й жартами продовжилася, і тепер уже Сергій намагався підтримувати загальний вогник, аж доки не «вирубився» від утоми.

Десь о пів на третю ночі Кузьмінський прокинувся і подумав, що чоловікові його віку не пасує спати в чужому ліжку, тож вирішив поїхати додому. Адреси, щоб викликати таксі, він не знав, а будити нікого не хотілося. Хвилин двадцять він марно намагався спіймати машину на вулиці, аж тут усвідомив, що стоїть, тримаючи в одній руці Біблію, а в другій — батіг отамана війська донського. Біблію він запхав у сумку, а поки безуспішно намагався встромити туди само батіг, зупинилося авто. Рушивши, водій обережно поцікавився:

— А навіщо вам батіг?

— Ранковий подарунок близького друга... — відповів із гордістю Кузя і зрозумів, що прозвучало це трохи неоднозначно. Таксист хмикнув і до кінця подорожі не зронив жодного слова.

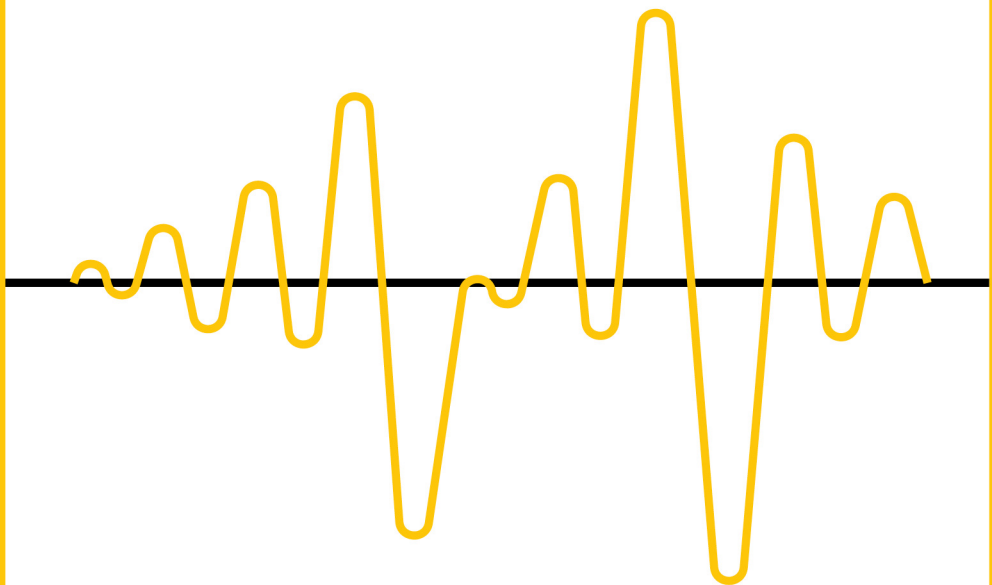
* Гідропон — марихуана, вирощена на спеціальному поживному розчині на водяній основі. — Тут і далі примітки автора, якщо не зазначено іншого.

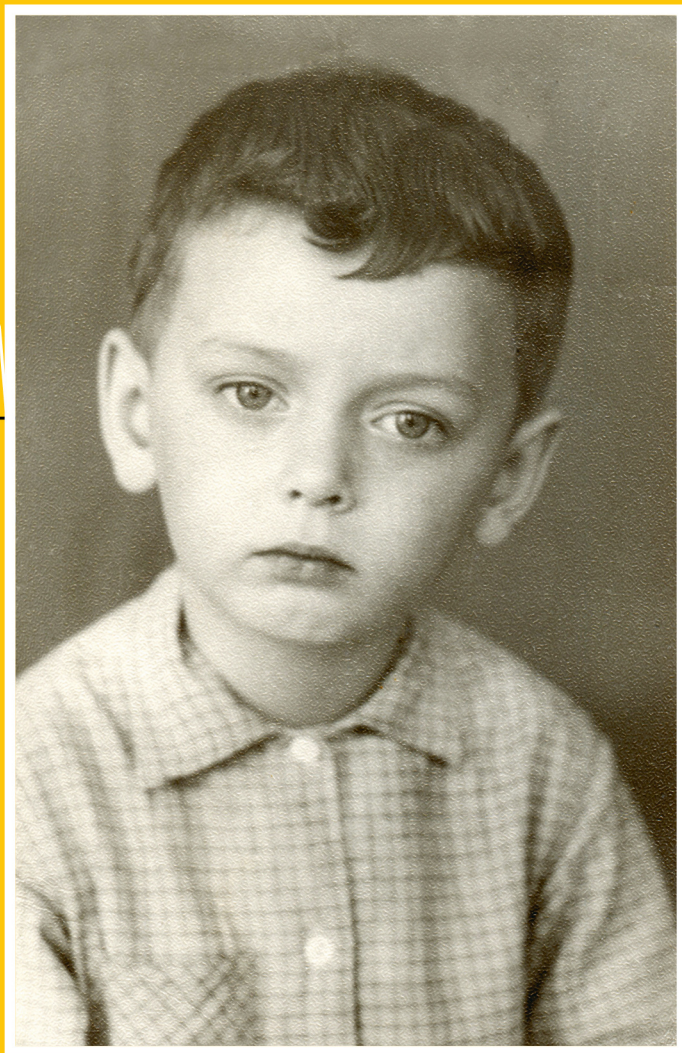
Удома Сергій випив кефіру і ліг спати. Проте заснути ніяк не вдавалося, з голови не йшла розмова з Настею — донедавна його цивільною дружиною, з якою він прожив майже десять років і болісно розлучився. Аби відволіктися, увімкнув SLC Punks — комедію про панків із Солт-Лейк-Сіті, у якій один із героїв помирає від передозу, а інший стає на «правильний шлях» і покидає панківський спосіб життя. Кузя від душі нареготався, вочевидь, розгледівши певні паралелі із собою. Фільм залишив приємний післясмак і викликав хвилю оптимізму. На цій самій хвилі йому вірилося, що все найкраще в житті ще попереду: він створить багато музики, можливо, запише щось нове з «Гадюкінами», відвідає безліч країн і придбає будиночок високо в горах. Майже щасливий, він нарешті по-справжньому заснув. Йому снилася освітлена лагідним ранковим промінням невеличка кнайпа через дорогу, де наливали смачне холодне пиво...

Того дня, 6 червня 2009 року, лідер «Братів Гадюкіних» Сергій Кузьмінський востаннє вийшов на сцену.

1

**«Народжений у Львові
в результаті мезальянсу
радянського окупанта
й української сироти»**

Сергію 4 роки. Львів, 1966 рік

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

А двадцять сьомого липня 1944 року Червона армія вдруге — і цього разу надовго — «визволила» Львів. Львів'яни добре пам'ятали поведінку в місті й околицях «перших советів», а особливо — масові розстріли, якими супроводжувався їхній відступ у 41-му, тож зустрічали «визволителів» без ентузіазму. І слушно: задля перетворення Львова на типово советське місто нова-стара влада швидко вдалася до перевіреного методу — зміни складу його населення. Відповідно, крім «німецько-фашистських загарбників», Львів, на думку Москви, слід було звільнити й від таких «небажаних елементів», як «українські буржуазні націоналісти» та майже всі поляки.

Водночас, задекларувавши політику відбудови промислового та комунального господарства міста, советська влада масово скеровувала туди спеціалістів із різних куточків СРСР. Відомо, що лише за перші три повоєнні роки до Львова прибуло 2 тисячі інженерів і 13,8 тисяч робітників. Також, звісна річ, до міста ринули військовослужбовці, лікарі, вчителі й учорашні жителі довколишніх сіл. Націоналізуювавши чужу власність, держава роздала найкращі — переважно в центрі — помешкання партійним функціонерам, високопосадовцям, офіцерам вищого рангу та важливим представникам советської інтелігенції. Для решти житлом на багато років стали так звані комуналки, тобто початково звичайні або й розкішні квартири, перетворені завдяки «ущільненню» на гуртожитки, де кілька родин, конфліктуючи та потерпаючи від дискомфорту, були змушені користуватися спільною кухнею, ванною і туалетом.

Одним із прибулих 1944 року до Львова советських спеціалістів був військовий інженер Володимир